

Peloista kasvaa kaamea panssari

Legioonateatterin nuoret raapivat Sirkkelipihassa naarmujaan päältä ja sisältä

Tampellan tehdasalueella toimiva Legionateatteri on parissa vuodessa osoittanut monin tavoin tarpeellisuutensa.

Teatterin emo **Virpi Koskela** on tartuttanut oman intonsa nuoriin, joita elämä ei ole aina käsitellyt silkkihansikkain. Kysymys on siis harrastajateatterista, jossa töitä tehdään sydänverellä.

□□□

Perjantai-iltana ensi-iltaan ehti jo teatterin kuudensnäytelmä, *Sirkkelipiha*. Sen ovat **Maria Peuran** alkuperäistekstistä dramatisoineet **Virpi Koskela** ja **Timo Seppälä**.

Esiintyjät ovat pääasiassa viime syksynä Legionateatteriin tulleet nuoria. Mukana on kaikkiaan 14 henkilöä.

Sirkkelipiha on episodeista koostuva tunnin kokonaisuus. Se puhuu peloista ja niiden voittamisen välttämättömyydestä. Osa kohtauksista pohjautuu väljästi näyttelijöiden omiin kokemuksiin.

Näyttämötilaan on rakennettu vasemmalle etualalle lato, jossa asustaa Saara, spurguksi vannonut vapiseva vanhako nainen, joka ei pääse lapsuuden kauhukuvasta. Hän syyllistää itseään uskoen aiheuttaneensa pikkuveljensä onnettomuuden.

Menneisyys hyppää mieleen takaumina, joita esitetään näyttämön oikealla puolella.

Samaan tilaan sijoittuvat myös muiden näytelmän henkilöiden muistot, pelkoja synnyttäneet taikat.

Saaran latoon tulee joukko nykykuuria, joilla kaikilla on elämä

TEATTERI

Maria Peura: Sirkkelipiha. Dramatisointi: **Virpi Koskela** ja **Timo Seppälä.** Ohjaus ja valot: **Virpi Koskela.** Lavasteet: **Rami Hirvonen.** Rooleissa 14 nuorta. Ensi-ilta Legionateatterissa 29.3.1996.

enemmän tai vähemmän hukassa. Kaikki tuntuu menevän pieleen.

Saaran ladossa he purkavat menneisyytensä kipuja ja tuskaansa.

Rakastaminen on vaikeaa, kotona riehuu perhehelvetti, koulussa kiusataan, koulukodissa ei mene yhtään paremmin.

Valheista on mahdoton päästä irti, kun totuus pelottaa. Vanhemmista ei ole tueksi, päinvastoin.

□□□

Esitys on terapeutinen niin tekijöille kuin katsojillekin.

Omien tunteiden tunnistaminen, pelkojensa myöntäminen ja itsensä hyväksyminen ovat siedettävän elämän lähtökohta. Se on muistettava esitystä arvioitaessa.

□□□

Teatterityönsä nollasta viime syksynä aloittaneet nuoret tekijät ansaitsevat innostuksesta kiitetävän arvosanan. Esiintymisen riemua, kokeilumieltä ja pyyteetöntä itsensä liikoonlaittamista löytyy legionateatterilaisista.

Nuoret suhtautuvat työhönsä äärimmäisen vakavasti, hyvä niin.

Huono puoli on siinä, että kun halutaan päästä oikein hyvään lopputulokseen yritetään liikaa, näytellään oikein tosissaan ja siinä samalla vahingossa yli. Ei toki aina, mutta välillä.

Osa rooleista on äärimmilleen vietyjä karikatyyreja.

Juuri niissä liikutaan veitsenterällä. Huumoria ei esityksestä puutu. Usein nauru tulee kuitenkin kyynelten läpi elämän traagikan siivilöimänä.

Ryhmähenki näkyy esityksessä. Joukkokohtauksissa on voimaa, joka syntyy vain yhteishengestä.

Sirkkelipihassa ei ole tähti eikä soololijoita, tässä tehdään yhteistä esitystä.

□□□

Jokaisella, katsojillakin, on

oma sirkkelipihansa. Ei sitä kannata katkeä, mutta ei siihen saa hirttäytyäkään. Elämän on jatkettava katse eteenpäin, ei taaksepäin.

Sekävin tuntein teatterista koitiin ajaessani mietin, olisiko järkevämpää, että harrastajateatteri sittenkin tekisi vanhoja jo testat-

tuja näytelmiä.

Niissä näyteltäisiin näytelmää, ei yritettäisi esittää itselle liian läheisiä tapahtumia.

Etäisyys antaisi mahdollisuuden erilaiseen analysointiin.

Ehkä **Virpi Koskela** on tätä miettinytkin ja oman ratkaisunsa paremmaksi todennut.

Sirkkelipihan lisäksi Legionateatteri esittää yleisön pyynnöstä vielä kaksi kertaa (10.4. ja 11.4.) *Tykkimies*-näytelmän.

RIITTA KURKIJÄRVI

Ilosta ahdistukseen. Lapsuuden pelot eivät jätä koskaan, jos ne pääsevät juurtumaan tarpeeksi syvälle. *Vanha Saara* (Katariina Selander) joutuu kuljettamaan mukanaan nuoren Saaran (Johanna Peltonen) tuskan.